

ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ

Hόμιχλώδης πρωΐα εύρε τὸν νεαρὸν διδάκτορα τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Βρυξελῶν ἄγρυπνον ἀκόμη, ἐν φοβερῷ ἀμηγανίᾳ. Εἶχε λάθει ἐπιστολὴν ἐξ Ἀθηνῶν παρὰ τῶν γονέων του, διὰ τῆς ὁποίας εἶχε μάθει ὅτι αἱ μεταξὺ Τουρκίας καὶ Ἑλλάδος σχέσεις διεκόπησαν καὶ ὅτι ὁ πόλεμος ἥρξατο ἐπάνω εἰς τὰ σύνορα ἀπὸ τριῶν ἥδη ἡμερῶν. Εὐθὺς δὲ ἀπὸ τῶν πρώτων μαχῶν ἐφαίνετο ὅτι ἡ Νίκη εἶχεν ἐπικαθήσει ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν ὅπλων, καὶ προσεχῆς ἦτο ἡ ὥραία ἡμέρα καθ' ἣν τὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα θὰ εἰσήλαυνον δαφνηφόρα εἰς τὴν Θεσσαλονίκην καὶ εἰς τὰ Ἰωάννινα.

Ἡ καρδία τοῦ Ἑλληνος ἐσκίρτησεν ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν καὶ ἀκράτητος φιλοπατρία ἀνεκόχλασεν εἰς τὰ εὐγενῆ στήθη του. Τῷ ἐφάνη ὅτι ἥτο ἔξοριστος, ἐκεῖ ἐπάνω, εἰς τὴν ψυχρὰν χώραν τοῦ Βελγίου, ὅτι ἥτο ἀπόκληρος τῆς Μεγάλης Δόξης, ἥτις ἔστεφε κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τὴν προσφιλῆ πατρίδα του, τοὺς ὁμοφύλους του, τοὺς ἀδελφούς του. Καθ' ἐκάστην ἀνεγίνωσκεν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς ἐφημερίδας, ὅτι ἔξ ὅλων τῶν περάτων τῆς γῆς ἐσπεύδον ἀθρόοι οἱ ἑθελονταὶ καὶ κατετάσσοντο ὑπὸ τὰς γλυκείας πτυχὰς τῆς κυανολεύκου. Ποσὸν χρυσοῦν σέλας θὰ ἐλάμπησυν διὰ βίου τὸ μέτωπον τῶν εὐγενῶν αὐτῶν τέκνων τῆς πατρίδος, ὅταν μετ' ὀλίγον θὰ ἐπέστρεφον ἐκ τοῦ πολέμου καὶ θὰ εἰσήρχοντο εἰς τὰς Ἀθήνας νικηταὶ καὶ τροπαιοῦχοι! Αἱ μουσικαὶ τῆς φρουρᾶς παρατεταγμέναι πρὸς τιμὴν των θὰ ἀνέκρουν παιᾶνας, καὶ αἱ κόραι τῶν Ἀθηνῶν θὰ ἔρχαινον μὲ ἀνθη τὴν παρέλασίν των, αὐτοὶ δὲ μὲ γαῦρον κεφαλήν, μὲ ἀγέρωχον σῶμα θὰ διήρχοντο τὴν ὁδὸν Σταδίου, τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, τὴν Λεωφόρον Κηφισίας κατευθυνόμενοι εἰς τοὺς στρατῶνας, ὁπόθεν πρὸ ὀλίγου χρόνου εἶχον ἀναχωρήσει πλήρεις ἐλπίδων.

Καὶ αὐτὸς τί ἔχαμε; Μαχρὰν ἐν ξένῃ χώρᾳ, ψυχρᾷ εἰς τὰ συμβαίνοντα ἐν τῇ πατρίδι του, διήρχετο τὰς ὥρας του παιῶν εἰς τὰ σφιριστήρια, διατρίβων εἰς τὰ ζυθοπωλεῖα καὶ ἀσμενίζων

μετὰ τῆς Ἀγγλίδος ἐρωμένης του, τῆς ὥραίας Ἐμμας, ητις τὸν ἐλάτρευε καὶ τὸν κατεῖχεν ὡς αἰχμάλωτον εἰς τοὺς δεσμούς τῆς ἔκνθης γονητείας της. Μίαν διάθερμον ὅρμὴν ἡσθάνθη αἴρνης νὰ ἔξεγειρεται ἐν ἑαυτῷ καὶ νὰ ἀποτινάσσῃ πᾶν αἰσθημα, πᾶν θέλημα, θητρὸν θηλυπρεπές, καὶ νὰ τὸν παροτρύνῃ νὰ φύγῃ, νὰ πετάξῃ ταχέως ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸν γλαυκὸν οὐρανόν, ὅπου ἐμάχετο ἡ Πατρίς του.

Τὸ βλέμμα του ἐξήστραψεν ἐκ τῆς ὥρμῆς ταύτης, οἱ παλμοὶ του — παλμοὶ ἴεροι — ἐσφοδρύνθησαν ἐν τῇ καρδίᾳ του. Ἐστηκώθη ἀνυπόμονος, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ παράθυρον τοῦ σπουδαστηρίου του.

Ο καιρὸς ἦτο βραδύς, πνιγηρός. Πυκνὴ ὄμιλη ἐκάλυπτε τὴν πόλιν, καὶ πρώτην φορὰν αἱ ὥραίαι Βρυξέλλαι τῷ ἐφάνησαν ἀηδεῖς, ἀφόρητοι. Ο νοῦς του ἐπέτα ἥδη μακράν, πολὺ μακράν. Ἐκεῖ κάτω, ὅπισθεν τῶν χιονοσκεπῶν Ἀλπεων, πέραν τῶν ζωφερῶν δρυμῶνων, ὑπῆρχε μία μικρὰ ἐσχατιὰ τῆς Ἡπειρωτικῆς Εύρωπης, ὅπου ὁ ἥλιος θὰ ἔλαμψε τώρα φαιδρῶς καὶ τὰ ἄνθη θὰ εὐωδίαζον εἰς τὰς φυιδράς της πεδιάδας. Ἐκεῖ ἦτο ἡ πατρίς του, ἡ γλυκεῖα Ἑλλάς, ὁ τόπος τῶν γονέων του, ὁ τόπος τῶν ὄνειρων του. Ἐκεῖ ἐπέτα ὁ νοῦς του, ἐκεῖ ἀπεφάσισε νὰ σπεύσῃ.

Ναί, ἀπεφάσισε, καὶ ἡ ἀπόφρασίς του ἦτο πλέον ἀμετάκλητος.

Εἶχεν ἀφοιωθῆ ἡδονὴν πολὺ εἰς τὴν ὥραίαν αὐτὴν ἰδέαν ητις τῷ ἐπῆλθεν, ὥστε δὲν εἶχεν ἀκούσει δύο μικροὺς κτύπους εἰς τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου. Τρίτος κτύπος ἴσχυρὸς καὶ παρατεταμένος ἤκουσθη καὶ δὲν νέος ἐστράφη καὶ ἐσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

— Ἐπὶ τέλους! ἀνέκρωξε μὲ τὴν συνήθη παιδικὴν φαιδρότητά της ἡ ἔκνθη Ἀγγλίς, ητις τῷ ἐπαρουσιάσθη. Μὰ ἔκοιμᾶσσο;

— Συγγνώμην, Ἐμμα μου, ἥμην συλλογισμένος καὶ δὲν ἤκουσα, ἀπήντησε δυσανασχετῶν δὲν νέος.

Η κόρη μὲ ἐν ρεῦμα εὐωδίας εἶγεν εἰσέλθη φαιδρῶς, ὑψωσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου της τὴν λεπτὴν γάζαν, ητις ἐκάλυπτε τὰ θαλερὰ ρόδα τῆς μορφῆς της. Ἄλλ' αἴρνης τὸ μειδίαμά της ἐμπράνθη, καὶ μὲ συνωφρυωμένους ὄφθαλμους:

— Ήσουν συλλογισμένος! ἀνεφώνησε μὲ φωνὴν γεμάτην ἀνησυχίαν.

— Ναί, θὰ σου πῶ . . . Κάθησε, Ἐμμα . . . Βγάλε τὸ καπέλλο σου.

Ο νέος ἐσκέπτετο πῶς νὰ ἀναγγείλῃ εἰς τὴν ἐρωμένην του τὴν μεγάλην ἀπόφασιν, ἦν ἔλαθε πρὸ ὀλίγου.

Η Ἐμμα, μὲ τὴν αὐτὴν ἀνησυχητικὴν μορφήν, χωρὶς νὰ ὅμιλήσῃ, ὑπήκουσεν, ἀπέβαλε τὸν πῖλόν της μὲ τοὺς μεγάλους ἔρυ-

θρονὸς μήκωνας, καὶ με τὰ χειρόκτιά της ἀκόμη θῆλε καὶ ἐκάθησε πλησίον τοῦ ἑραστοῦ της καὶ τὸ γλαυκὸν βλέμμα της ἐκαρφώθη εἰς τὰ μαύρα ὄμματα ἔκεινου.

— Ξεύρεις, "Εμμα μου . . . θῆρχισεν ὁ νέος μετὰ δυσκολίας, ἔκει κάτω εἰς τὴν πατρίδα μου ὁ πόλεμος ἔξερράγη . . . "Ελαβα χθὲς ἐπιστολὴν ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου . . . "Ολη ἡ Ἑλλάς, ὅλοι οἱ φίλοι μου, οἱ συμπατριῶται μου, νέοι ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς, ἐπῆγαν καὶ πολεμοῦν . . . "Εγὼ λοιπὸν δὲν θυμπορῶ νὰ μένω ἐδῶ ἀπαθής . . . Θὰ φύγω . . . Θὰ σὲ ἀφήσω . . .

"Η κόρη ἔμεινεν ἐν ἔκστασει. Τὰ ρόδα τῶν παρειῶν της ὠχρίασαν ἀποτόμως καὶ ἀνεσκίρτησεν ἔντρομος πρὸς τὰ ὄπίσω.

"Η μορφὴ τοῦ νέου θῆτο σοθαρὰ καὶ εἰς τοὺς περιπαθεῖς ὀφθαλμούς του ἔλαμπον δύο δάκρυα. Δὲν θῆτο δυνατὸν νὰ ἀστειεύετο.

— Θὰ φύγῃς! . . . Θὰ μὲ ἀφήσῃς! . . . ἐπανέλαβεν ἡ κόρη μὲ φωνὴν ἔντρομον, ἀπεγνωσμένην.

— Ναι! ἀπήντησε σοθαρῶς ὁ νέος μετ' ἀποφάσεως. Γνωρίζω ὅτι τὰ λόγια μου φέρουν θύελλαν εἰς τὴν καρδίαν σου, ἡ ὅποια μὲ λατρεύει. Αλλὰ πρέπει νὰ τὴν ύποφέρης ἀνθέλης νὰ μὲ κάμης εὔτυχη. Αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ ὄνειρόν σου: πολλάκις μοῦ τὸ εἶπες.

"Η ὅψις τῆς Ἀγγλίδος ἔγεινε πάλιν πορφυρᾶ. "Η στιγμιαία ἀπόγνωσις τοῦ ἔρωτός της ἐπραύνθη ἀμέσως καὶ διὰ φωνῆς ἀταράχου, σχεδὸν ὑπερηφάνου:

— Καλά, ἀπήντησε. Ηγάινε. Ζητεῖς ἀπ' ἐμὲ θυσίαν. Τὴν κάμνω εὐχόλως, ἀφοῦ σ' ἀγαπῶ. Ηγάινε . . .

"Ο νέος τὴν προσεῖδε μὲ ἀπορίαν ἐπὶ τινας στιγμάς. "Οσον ἀφοσιωμένη καὶ ἀνθέτο πρὸς αὐτὸν ἡ "Εμμα, δύσον τυφλὸς καὶ ἀνθέτο ὁ πρὸς αὐτὴν ἔρως του, πολλάκις ἡ καρδία του ἐδαχγάνετο ἀπὸ δυσπιστίαν· οὐδέποτε εἶχε δυνατή ηθική νὰ ἐμβαθύνῃ διὰ τῶν προβληματικῶν της ἔκεινων γλαυκῶν ὄμματων εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της. Τοιαύτη δυσπιστία κατέλαβεν ἀμέσως τὸν φιλύποπτον "Ελληνα, εἰς τοὺς λόγους τούτους τῆς Ἀγγλίδος.

— "Εμμα, τῇ εἶπε, δὲν θέλω νὰ σου ἐπιβάλω τὴν θέλησίν μου. Σου ζητῶ τὴν ἀδειαν ν' ἀποχωρισθῶ ἀπὸ σου ὄλιγας ημέρας, ὄλιγους μῆνας τὸ πολύ. "Εὰν μοὶ τὴν χωρηγήσῃς. Θὰ θέσῃς εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν δεσμῶν μας, τὸ λαμπρότερον στέμμα. Καὶ τὸ στέμμα αὐτὸ πάλιν εἰς τοὺς πόδας σου θὰ καταθέσω, ὅταν ὁ θεὸς μὲ ἀξιώσῃ νὰ ἐπανέλθω πλησίον σου μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου

"Η φωνή του θῆτο ικετευτική, ἡ ὅψις του περιπαθής. "Ενόμιζεν ὅτι ἡ Ἀγγλίς εἶχεν ὀργισθῆ καὶ ἐφοβήθη μήπως ἡ γοητεία της τὸν κάμην νὰ ἀπαρνηθῆ τὴν ἀπόφασίν του.

Ἐπί τινας στιγμὰς ἐκράτησε σιγή, καθ' ἥν ὁ νέος ἐναγωνίως, ἀνέμενε τὴν εἰλιχρινῆ συναίνεσιν ἔκεινης. Ἡ Ἀγγλὶς ἐκάθητο σύνουσι, ψυχρά, χάτω νεύουσα. Κλύδων ἀνεστάτου τὴν χαρδίαν της. Ὁ νέος ἔλαβε περιπαθῶς τὰς χειράς της καὶ τῇ ἐψιθύρισε:

— Δὲν μοῦ δμιλεῖς;

Ἡ κόρη ὑψώσε τότε τὸ βλέμμα της, τὸ ἀνεξερεύνητον ἔκεινο γλαυκὸν βλέμμα της, καὶ μὲ τὸν αὐτὸν τόνον ἀπήντησε:

— Σοῦ τὸ εἶπα. Πήγαινε. Δὲν θέλω νὰ σὲ λυπήσω. Θὰ σὲ ἀφήσω. Θὰ σὲ περιμεινω. Ἄλλ᾽ ἐὰν μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου δὲν ἐπανέλθῃς, θὰ πέσω στὴ θάλασσα νὰ πνιγῶ. Αἱ Ἀγγλίδες δὲν εἶναι συνειθισμέναι νὰ ἐγκαταλείπωνται. Πήγαινε . . . Θέλω νὰ σὲ δοκιμάσω.

Ο νέος τὴν εἶδεν ἀκόμη ὀλίγον, πάντοτε δύσπιστος, μεθὸ τὴν περιεπτύχθη περιπαθῶς. Τὸ φλοιογερὸν δὲ φίλημα. δι' οὐδὲν Ἡ Ἀγγλὶς ἀπή·τησεν εἰς τὴν περίπτερον του, τῷ ἀπέδειξεν ὅτι οὐδέποτε τῷ εἶχεν ὄμλήσει εἰλιχρινέστερον.

B'.

Ο πόλεμος εἶχεν ἀρχίσει ἀπὸ δέκα ημερῶν. Οἱ ἐθελονταὶ ἐξηγολούθουν νὰ προσέρχωνται ἀθρόοι, καὶ στρατεύματα καθ' ἐκάστην ἀνεχώρουν ἐξ Ἀθηνῶν καὶ μετέβαινον ἐνθουσιώδη εἰς τὰ σύνορα.

Εἰς τὸ ύπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν, πρωΐαν τινὰ, ἐστάθμευσε πλησίο, τῆς ἀμάξης τοῦ ύπουργοῦ, μία μικρὰ ἀγοραία ἀμαξία. Μόνη, μὲ μίαν ἀπλῆν ταξιδευτικὴν ἐνδυμασίαν καὶ μὲ ἓν μικρὸ φύλινο καπελλάκι μία νέα κυρία, ἥνοικε τὴν θυρίδα, κατέβη ζωηρῶς καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ύπουργεῖον. Ο φρουρός, εἰς ύψηλὸς δυσκίνητος πυροβολητὴς ἀκουμβᾶς, ἐπὶ τῆς σκοπιάς, μὲ τὸ ὅπλον παρὰ πόδα, παρηγολούθησε χάσκων τὴν χαριτωμένην νέαν, ἐπισκέπτην τόσω σπάνιον καὶ ἀδόκητον εἰς τὸ κτίριον τὸ ὅποιον ἐφύλακτεν.

Ἡ νέα, προφανῶς ξένη, ἀνηλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ύπασπιστοῦ καὶ ἡρώτησεν εἰς γλῶσσαν ξενίζουσαν Ἑλληνικήν, μόλις ἐνοούμενην:

— Υπηρετεῖ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν ἕνας ἐθελοντὴς ἐκ Λονδίνου ὀνομαζόμενος Ἀλέξανδρος Παπαγεωργίου;

Εἰς ἀξιωματικὸς ἐπεφορτίσθη νὰ δώσῃ τὰς δεούσας πληροφορίας εἰς τὴν κυρίαν.

Ἡ νέα παρεκλήθη νὰ ἀναμείνῃ. Μετ' ὀλίγον τῇ ἐλέθῃ ἡ πληροφορία διεὶ ὁ Ἀλέξανδρος Παπαγεωργίου, "Ἑλλην ἐκ Λονδίνου, ὑπηρετεῖ εἰς τὸ ίον Πεζικὸν Σύνταγμα, τὸ ὅποιον κατὰ τὴν ὥραν

έκείνην θὰ ἐμάχετο εἰς τὴν ὄροθετικὴν γραμμήν, πλησίον τῆς Λαρίσσης.

Ἡ ξένη χυρία δὲν ἔζητησεν ἄλλην πληροφορίαν. Ήγχαρίστησε καὶ ἀπῆλθεν.

Ο πόλεμος ἔξηχολούθει ἐπάνω εἰς τὰ σύνορα, εὔελπις, νικηφόρος, καὶ ἡ Ἑλληνικὴ ἀνδρεία καθ' ἔκαστην νέας δάφνας περιεστέφετο. Ἀκόμη αἱ χρυσᾶ ἐλπίδες καὶ τὰ ρόδινα ὅνειρα ἐπέτων περὶ τὰ Ἑλληνικὰ ὅπλα, ἀκόμη ἡ καταχθονία λαῖλαψ τοῦ ὀλέθρου δὲν τὰ εἶχε διαλύσει, μὲ τὴν μαύρην πνοήν της.

Ἡτο Μεγάλη Τετάρτη. Αἱ πύλαι τῶν Νοσοκομείων τῆς Λαρίσσης ἦσαν διαρκῶς ἀνοικταὶ καὶ οἱ τραυματίαι τοῦ πολέμου εἰσήγοντο ἀλληλοδιαδόχως. Περὶ τὴν δεῖλην ἐν μεταγωγικὸν ἀμάξιον ἴσταται πρὸ τῆς θύρας τοῦ Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου καὶ δύο νοσοκόμοι ἔξεργονται καὶ παραλαμβάνουν ἐπὶ φορείου ἓνα τραυματίαν.

Ἡ φυσιογνωμία του ἐφαίνετο πολὺ παρηλλαγμένη. Ἐφερε πώγωνα ἀτημέλητον καὶ κόμην μεγάλην. Ἡτο κάτωχρος καὶ εἶχε τοὺς ὄφθαλμοὺς κλειστούς, βυθισμένος εἰς νάρκην ἐν μέσῳ τῆς δποίας ἔξεβαλλε σιγανούς γογγυσμούς.

Οι δύο φορεῖς μετέφερον τὸν τραυματίαν εἰς μίαν αἵθουσαν. Μία Ἀγγλίς νοσοκόμος, ξανθή, ὡχρά, μὲ τὴν ἀδρὰν ἐνδυμασίαν της, προέβη εἰς ὑπόδοχήν του, μετὰ ζωηρᾶς, μετ' ἐναγωνίου περιεργείας. Ὅταν ἡ μορφὴ τοῦ τραυματίου διῆλθε πολὺ πλησίον τῆς, ἡ νοσοκόμος ἔκυψε, τὴν παρετήρησε μὲ ἀστραπικῶν ἐναγώνιον βλέμμα καὶ ἔγεινε κάτωχρος. Ἐξέβαλε μίαν μικρὰν φωνὴν καταπλήξεως καὶ ἐπεισεν δηισθεν τοῦ φορέου.

— Ποῦ εἶνε πληγωμένος; ποῦ εἶνε πληγωμένος; ἥρωτα μὲ φωνὴν κλαυθμηρίζουσαν τὸν ίατρόν, τοὺς νοσοκόμους.

— Εἰς τὸν ὄμβον καὶ εἰς τὸν βραχίονα, δεσποινίς. δὲν ἔχει τίποτε.

Ο τραυματίας ἐτοποθετήθη εἰς μίαν κλίνην.

Πάροιατα ἔξεδύθη, καὶ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἀριστεροῦ ὄμβου μία μεγάλη πληγὴ, λοξή, αἰμόφυρτος ἐφένη. Ἡ σφαῖρα διατρυπήσασα τὸν ὄμβον διέσχισε καὶ τὸν μὲν τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος χειρὶς νὰ ψαύσῃ κακέν τὸ στοῦν. Τὸ τραῦμα ἦτο βαρὺ ἀκίνδυνον.

Ἡ δψίς τοῦ ἀσθενοῦς διετέλει πάντοτε ὡχρά, ἀκίνητος, οἱ ὄφθαλμοὶ του κλειστοί. Ἡ αἰμορραγία τὸν εἶχεν ἔξαντλήσει.

Ἡ Ἀγγλίς ἐτέκετο ὡς ἀπολιθωμένη πλησίον τῆς κεφαλῆς του. Ἐνῷ ὁ ίατρὸς ἀπεμυχρύνθη ἐπὶ στιγμὴν διὰ νὰ πλύνῃ τὰς χειράς του, πρὶν ἀρχίσῃ τὴν χειρουργικὴν ἔξέτασιν, ἡ νοσοκόμος

ἔκυψε χρυφίως εἰς τὸ οὖς τοῦ ἀσθενοῦς, ὑπὸ τὸ σκιόφως τῆς ἐσπέρας καὶ τῷ ἐψιθύρισε κάτι τι. 'Ο ἀσθενής τότε ἀνοίγει βραδέως τοὺς ὄφθαλμοὺς καὶ ἀτενίζει τὴν κόρην. 'Επι τινας στιγμὰς τὴν βλέπει, ὡς ἐν ἔκστάσει. Αἴφνης οἱ ὄφθαλμοὶ του διαστέλλονται, δάκρυα τοὺς καλύπτουν καὶ τὰ μῆλα τῶν ὥχρων παρειῶν του βάφονται ἀπὸ ζωηρὸν ἐρύθημα.

— "Εμμα! ὦ "Εμμα μου! ψιθυρίζει διὰ φωνῆς λιποθύμου καὶ προσπαθεῖ νὰ τῇ προτείνῃ τὰς χειράς του. Εἶσαι πλησίον μου;.. Εὔτυχής θ' ἀποθάνω...

— "Οχι, ἀγάπη μου! τῷ ἀπαντᾷ ἡ κόρη. Δὲν ἔχεις τίποτε, τίποτε.

— Ποῦ εἶμαι πληγωμένος; ἡρώτησεν ὁ ἀσθενής, δοτις ἀφ' ὅτου ἐτραυματίσθη ἦτο ἐν ἀναισθήσιᾳ.

— 'Επιπολαίως εἰς τὸν ὕμον καὶ ὀλίγον εἰς τὸν βραχίονα. Δὲν εἶναι τίποτε, τίποτε.

Ο ἀσθενής ἔγόγγυσεν ἀπὸ τὸν πόνον καὶ ὁ ἰατρὸς ἐπλησίασε μὲ τὰς χειρίδας καὶ τὴν ἐμπροσθέλλαν. Τότε, βοηθούμενος ὑπὸ τῆς θερμοτέρας βοηθοῦ ἡρχίσει νὰ πλύνῃ τὰς πληγὰς, νὰ περικόπτῃ τὰς νεκρὰς σάρκας, νὰ ἐπιδένῃ τὰ τραύματα. Η Ἄγγλις καταπόρφυρος, ἐναγώνιος, ἔξεπληγτε τὸν ἰατρὸν διὰ τοῦ ἐκτάχτου ζήλου μὲ τὸν ὅποιον τῷ παρεῖχε τὴν βοήθειάν της.

Μετὰ δύο ἡμερῶν νοσηλείχν ὁ ἀσθενής ἡρχισεν ἥδη νὰ εἰσέρχηται εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναρρώσεως. Η "Εμμα δὲν ἔλειπεν οὐδὲ στιγμὴν ἀπὸ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ φίλου της, τὸν ὅποιον ἥλθε νὰ συναντήσῃ καὶ νὰ σώσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ πυρός. "Οταν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος αὐτὴν τὴν τολμηρὰν πρᾶξιν τῆς πιστῆς Ἄγγλίδος, διταν ἔμαθε μετὰ πόσου θάρρους καὶ αὐταπαρνήσεως ἥθελησε καὶ κατώρθωσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, νὰ μάθῃ ποῦ ὑπηρετεῖ ὁ φίλος της καὶ νὰ σκεφθῇ νὰ γίνη νοσοχόμος εἰς νοσοκομεῖον, ὅπου ἥδυνατο νὰ προσαγθῇ τραυματίας, διὰ νὰ τὸν περιποιηθῇ, νὰ τὸν σώσῃ, ὁ ἔρως ὁ μέγας δὸν ἔτρεψεν ὑπὲρ αὐτῆς, ἐπλατύνθη ἐν ἔσυτῷ καὶ κατέλαβεν ὅλην τὴν καρδίαν, ὅλην τὴν ψυχήν του. Ἐνώπιόν του εἶδε τὴν Ἄγγλίδα ὃν οὐράνιον, ὃν ὑπεράνθρωπον, καὶ ὁ ἔρως του ἔγεινε λατρεία, ἡ ἀγάπη του ἀφοσίωσις. Εἶδεν δτι ὁ βίος του ἦτο τοῦ λοιποῦ ὑπόδουλος εἰς αὐτὴν τὴν ἀγίαν ὑπαρξίαν καὶ ὥρκισθη νὰ τὸν ἀφιερώσῃ ὑπὲρ αὐτῆς ἐὰν ἔξη.

Γ.'

Μετὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς Λαρίσσης ὁ Ἀλέξανδρος μετηνέχθη εἰς τὰ νοσοκομεῖα τῶν Ἀθηνῶν. Η "Εμμα πάντοτε πλησίον

του. Ἐτοποθετήθη εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολὴν δόπου δὲν ἔνοτου σηλεύθη πλειότερον τῶν 15 ἡμερῶν, μεθ' ἀς τὰ τραύματα ἐπουλώθησαν καὶ ὑπὸ τὰς γλυκείας περιποιήσεις τοῦ ἔρωτος, ίατροῦ τόσον μεγάλου ὁ Ἀλέξανδρος ἐγκατέλειψε τὴν χλίνην φαιδρὸς καὶ εὐτυχῆς.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας γενομένης τῆς ἀνακωχῆς ὁ μὲν Ἀλέξανδρος, καθὸ ἔθελοντης ἐκ τοῦ ἔξωτερικοῦ ἐπετύγχανε τὴν ἀπόλυτην ἕτην τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, τὸ δὲ Ἀγγλικὸν ἔδιδε τὴν παρατησίν της ἀπὸ τοῦ ἔργου τῆς νοσοχόμου. Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ἡ "Εμμα εἶνε οἱ εὐτυχέστεροι σύζυγοι, ζῶντες ὑπὸ τὸν ουρανὸν τῆς Ἑλλάδος.

Ἀθηναί, Ἰούλιος τοῦ 1897.

E. I. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εἰς τὸ λεύκωμα τοῦ Ἀδάμ

ΑΘΕΝΑΙ ἐζήλεψα κανένα ἀπὸ ὅλα τ' ἀγαθά σου,
Οὔτε τὸν παράδεισό σου, οὔτε ἄλλη σου χαρά...
Ἐνα ἐζήλεψα μονάχα, καὶ δικαίως. Γιὰ στοχάσου,
Πρώτε σύζυγε τοῦ κόσμου, σὺ δὲν εἶχες πεθερά!

Εἰς ἀξιωματεικὸν

Ἡ δόξα δὲν σε ἀφησε παράπονο νὰ ἔχῃς:
Ο Τούρκος ἂν σ' ἐνίκησε διόλου δὲν σημαίνει.
Εἰς δλους μας ἀπέδειξες τρανῶς πῶς ὅταν τρέχης,
Ο Δούνης μας δὲν εἰμπορεῖ μὲ σὲ νὰ παραβγαίνῃ!

ΑΛ. Κ. ΠΕΡΔΙΚΙΔΗΣ